

Τὴν Πατρίδα μὴ λησμένοι, τὴν Πατρίδα νὰ θυμᾶσαι,
 κι' ὅταν, φίλε μετχιλιβάνη,
 νύστα δυνατὴ σὲ πιάνη,
 'στὴς Βουλῆς τὰ θεωρεῖς νὰ πηγαίνης νὰ κοιμᾶσαι.

Τούτῃ σκέψις σου μονάχῃ, τούτῃ σκέψις σου κυρία,
 τούτῃ λαύραις νὰ δροσίζῃ,
 τούτῃ νὰ γλυκοκοιμᾷ,
 τοὺς πατέρας εἰς τὰς ἑδρας, τὸν λαὸν 'στὰ θεωρεῖται.

Γράφε μου σὰν τί μονέδαις 'στους σαράρηδες γυρνῶν,
 νὰ μὴ γράφῃς γὰ καθεὶνα πατριώτῃν συμπολίτῃν,
 καὶ περὶ νομοσχεδίων νὰ μὴ γράφῃς ποῖα περνῶν
 'στὴν ἀνάγνωσιν τὴν πρώτην, τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρί-
 (τὴν).

Π. — 'Ἄλλ' ὅμως πρὶν νὰ φύγῃς, ἀστὲ τῆς πρωτεύουσας,
 στάσου νομοσχεδίων ἀνάγνωσμα ν' ἀκούσῃς.
 Περὶ τῶν εἰσακτιῶν 'στὸ Ναυτικὸν δοκίμιον,
 περὶ τῶν εἰσακτιῶν 'στὸ Κεντρικὸν τροπικόν,
 περὶ τοῦ πῶς νὰ πάρῃ μὴ θέσι μερικὴ
 καθελὶς τεμπελχανεῖς,
 περὶ τοῦ πῶς νὰ πάρῃ μὴ θέσι γενικὴ
 καθένας γαλονᾶς.

Περὶ τῆς νέας πάστας τῆς Χωροφυλακῆς
 κι' ἄλλης 'Αστυνομίας σὰν Εὐρωπαϊκῆς,
 περὶ τῆς παρθενίας ἀγνῆς Δικαιοσύνης,
 περὶ παροδομάνικων σημνῆς 'Ιερουσίνης,
 περὶ κορμῶν καὶ κλάδων Παιδείας θαλερᾶς,
 περὶ τροφοδοσίας ναυμάχων τῆς ἡρᾶς,
 περὶ μακρᾶς στρατείας εἰς τὸν 'Ωκεανὸν
 ἀρμάδων ὠπλισμένων μὴ μυδραλιοδόλου,
 περὶ τῆς ἀλτείας μεγάλων μουρουνῶν
 νὰ βγάλωμε τὸ λαδί, ποῦ δίνει πάχος σ' ἑλους.

Περὶ κυνοκτονίας καὶ μπάγια μισθωτοῦ
 τῶν Γκιουλ καὶ τῶν 'Αζὺρ,
 περὶ βελτιωμένων ταμπούρλων τοῦ Στρατοῦ
 κι' ἐνὸς Ταμπούρ - Μαζὺρ,
 καὶ περὶ τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας λίμνης
 βροντώντων καὶ ροχθοῦντων ἐν διαφασμένῳ ὕμνοις.

Φ. — Πᾶς γὰρ τὸν Φαληρέα μὲς 'στὴς δίψας τὸν καιρὸ
 νὰ κυτᾶται 'μπρὸς μὲν πόνο κι' ἀτελείωτο νερό,
 ὅταν δὲ καὶ σὺ, βρὲ βλάμη,
 γὰρ νεροῦ πεθαίνῃς δράμι,
 νᾶρξῃσαι 'στὸν Φαληρέα νὰ μὲ 'βρίσκῃς, φουκαρά,
 καὶ τὴν θάλασσα νὰ βλέπῃς καὶ νὰ λές: «μωρὲ νερά!»

Νὰ μὴ γράφῃς ἐκεῖ κάτω
 καθ' ἐπίσημο μαντάτο,
 στέλλε μου παρακαλῶ
 νὰ διαβάω 'στὸ γλαδὶ
 τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ
 κι' ὅλα τὰ πολιτικὰ.

Στέλλε μου καὶ καφφεὲδων συζητήσεως κι' ὀμιλίας,
 στέκε βέρδια 'μπρὸς 'στὴν Μπόρτα σὰν σκυλὶ 'στὸ χα-
 (σαπιδ),

κι' ὅταν ἔλθῃ πρώτη λίτρα τῶν νερῶν τῆς Στυμφαλίας
 γράφε μού το, Περικλέτο, νάλω πρῶτος νὰ τὴν πιῶ.

Περικλέτο κακομοῖρῃ,
 δὲν ἀντέχω 'στὸ λιοποῖρι,
 Περικλῆ, σὲ χαίρειτῶ,
 νὰ μὴ γράφῃς τὸ καὶ τὸ,
 μὰ κι' ἐγὼ μὲ χωρατὰ
 θὰ σοῦ γράφω τὸ καὶ τὰ.

Πήγαίνε 'στὸν Εὐταξία, τὸν λογάδα δηλαδὴ,
 ποῦ θὰ κἀνῃ Δεσποτάδες κι' εἶναι καὶ παππὰ παιδί,
 κι' ἀνοιξὲ τὰ λάλα χεῖλη
 καὶ κουβέντα 'πὲς τοῦ πρώτῃ
 'στὴ Βουλῇ νὰ πρωτοτελῇ
 τὸν καλλίτερο Δεσπότη.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου κρεμανταλῆ κι' ἀχμάκῃ,
 πᾶς 'στὸν 'Αἰδονόπουλο νὰ κόψῃ κοστούμακι,
 καὶ 'ξαπλωμένος ξενόιαστος μ' ἓνα χυτὸ κοστούμι
 νὰ καρτερῶ τὸν λουκουμά καὶ τὸ ραχὰτ λουκουμί,
 κι' ἔστω πρὸς γνῶσιν ὄλων σας, βρὲ Περικλῆ βερέμη,
 πᾶς ἓνα μῆνα μοναχὰ θ' ἀφήσω τὸ καλέμι.

Π. — 'Ὡρα καλὴ, βρὲ Φασουλῆ, σοῦ τάπα καὶ μὴ τάπες,
 μὰ πάρε δι' ἀνάμνησιν μὴ δωδεκάδα φάπαις.

Λόγια τῆς Πλῶρης, δηλαδὴ τῆς ὥρας Διηγῆματα,
 θαλασσινὰ, λαχταριστὰ, λαμπρὰ κομψοτεχνήματα.
 'Ο Καρκαβίτσας ἔγραφε, μὴ πένα κλασικὴ
 'Ελληνικῆς ἐμπνεύσεως κι' ἀριστοτεχνικῆς,
 ποῦ μὲς 'στὰ λόγια τῆς ὀργῆς καὶ ζωντανεῖς ἢ πλάσις
 κι' ὁ κόσμος τῆς θαλάσσης,
 κι' εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον κι' ἀθάνατον βέβλον
 θαυμάζεις τὸ μυκώμενον τοῦ πόντου μεγαλείον.

'Η Ἄδρα Δρακοπούλου, ὁρᾶτο τὸνομά της,
 ἀπὸ τ' 'Ωδεῖον τώρα 'πῆρε τὸ δίπλωμά της,
 γιὰτὶ τεχνίτῃς πρώτης ἐφάνηκε 'στὸ πιάνο
 κι' ἡρίστευσε σὲ τοῦτο καὶ μὲ τὸ παραπάνο.
 Καὶ τῆς Συγγροῦ τὸ λῆμπον μετᾶλλον ἔπῃρε,
 κι' ἀνύμνησαν τὴν Ἄδραν ἄδρων Χαρίτων λυρίαι.

Λαμπρὸν Μυροπωλεῖον τοῦ Λιάπη, βρὲ παιδιό,
 πλησὶν τῶν Χαιτειῶν, ψυχῇ μου μυρωδιά.
 Μυροπωλεῖον ἄλλο δὲν εἶναι σὰν κι' αὐτό,
 μοσχοβολοῦσα κρύπτη τὸ κάθε του ντουλάπι,
 ποῦ λές: «ἀς εἶχα μύταις πενήντα κι' ἑκατό,
 γιὰ νὰ μυρίζω μ' ὀλεις τῆς μυρωδιαῖς τοῦ Λιάπη».

Εἰς τὸν Κήπον Πυραμιδῶν, μέρος τῆς 'Αλεξανδρείας,
 'στὸυ Τρικιάσουλα τοῦτέστι, κέντρον πάσης εὐμάρειας,
 παριστάνει Μαρτιδάκης, ὁ περίφημος τεχνίτης
 τῶν ἐξῶν ἀνδρείκλων, καὶ τοῦ πλῆθους ὁ μαγνήτης,
 ὁ δὲ κόσμος δίχως φόβου γιὰ τῆς ψεύτικαις πανοῦλαις
 τρέχει τρέχει καὶ θαυμάζει τῆς κοσμογυρίστρας κούκλαις.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
 'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.